

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΚΑΤΩΦΛΙΟΥ

Στο ελληνικό τυπικό τού 32ου βαθμού, που παλαιότερα αποτελούσε τον 25ο και τελευταίο βαθμό τού Δόγματος τής Τελειοποίησης, διαβάζουμε τα εξής :

« Η Αλημεία και η Καμπαλά συνέπραξαν και εις αυτάς οφείλουμε την άλληγορία τού Απολεσθέντος Λόγου, ο οποίος θα παράσχει εις ημάς την Γνώσιν ».

Θα πρέπει ίσως να τεθεί η ερώτηση, γιατί στις απαρχές τού 21ο αιώνα επιθυμούμε να ξαναστρέψουμε την προσοχή μας στην Αλημεία, η οποία από την πλειονότητα τής ανθρωπότητας θεωρείται ως μια σειρά από φαντασιοπληξίες, υπερβολές και δεισιδαιμονίες, έχοντας επανειλημμένα θεωρηθεί από έδρας, από τις σύγχρονες επιστημονικές αρχές, ως τέτοια.

Σε εκείνους που έχουν μια ανεπιφύλακτη πίστη στο αλάθητο τής σύγχρονης επιστήμης δεν έχουμε να προσφέρουμε τίποτε ως απάντηση.

Αλλά στον μη προκατειλημμένο ερευνητή απαντάμε ότι η Αλημεία, εάν κατανοηθεί πλήρως, είναι μια επιστήμη που ενσωματώνει τις υψηλότερες αλήθειες που ένας πνευματικά φωτισμένος άνθρωπος μπορεί ενδεχομένως να προσεγγίσει και ότι μια πρακτική γνώση τους είναι εξαιρετικά σημαντική για την αιώνια ευημερία του και την πρόοδο τής ανθρωπότητας.

Όντας μια Πνευματική επιστήμη είναι επίσης και μια “ θρησκεία ”.

Διότι επιστήμη σημαίνει γνώση γεγονότων. Και δεν μπορεί να υπάρξει κανένα υψηλότερο γεγονός από εκείνο που αφορά την υψηλότερη κατάσταση που ένα άτομο ενδεχομένως μπορεί να επιτύχει, με το οποίο επίσης ασχολείται και η θρησκεία.

- Στην πρώτη και υψηλότερη θεώρηση της, η λέξη θρησκεία σημαίνει την πρακτική εφαρμογή τής σοφίας, μέσω τής οποίας το θείο στοιχείο που εν δυνάμει εμπεριέχεται στην σύσταση τού ανθρώπου, αφυπνίζεται σε Αυτοεπίγνωση (το Γνώθι Σ’ Αυτόν) και ξαναενώνεται ως συνειδητή πλέον δύναμη στην Θεία Ισχύ από την οποία αρχικά απέρρευσε.

Διότι η θεωρητική γνώση δεν μπορεί να γίνει ποτέ πραγματική γνώση χωρίς την ύπαρξη και μια ανάλογης πρακτικής εμπειρίας.

- Στην δεύτερη σημασία της σημαίνει την θεωρητική γνώση τής ουσιαστικής σύστασης τού ανθρώπου, τής σχέσης που υπάρχει μεταξύ τού ανθρώπου και τής πηγής από την οποία αυτός και κάθε άλλο τι στην Φύση έλκει την αρχική καταγωγή και τον τελικό προορισμό του. Εδώ είναι το πεδίο μάχης τών φιλοσόφων, τών θεολόγων και άλλων θεωρητικών, όπου επιδιώκεται η κυριαρχία διαφορετικών και αντικρουόμενων αντιλήψεων, η οποία προκλήθηκε από μια αντανάκλαση και μια διαστροφή τής Αλήθειας στον νού τών ατόμων.

- Στην τρίτη σημασία της, η θρησκεία είναι ένα σύστημα τύπων, τελετών και πρακτικών με τις οποίες κάποια υποτιθέμενη εξωτερική θεότητα λατρεύεται ή κατευνάζεται.

Εδώ εδράζεται η σφαίρα επιρροής τών σχισματικών διαφορών, τών φανατικών οπαδών τής προλήψεως, τής τυφλής πίστεως, καθώς και τής αγνοίας.

Εδώ λατρεύεται η Μορφή, η οποία διατηρείται ως ιερή, ενώ η Αρχή της αγνοείται.

Αυτοί που είναι οπαδοί μιας τέτοιου είδους θρησκείας απευθύνονται στα ανθρώπινα πάθη και δημιουργούν αντιπαλότητες και διαμάχες.

Αυτό το είδος δεν έχει να κάνει σε τίποτε με την πραγματική θρησκεία αλλά στην πραγματικότητα αντιτίθεται σε αυτήν.

Σε αυτήν την παρανόηση της Μορφής έναντι της Αρχής (δηλαδή της ιδέας) εκ μέρους εκείνων που την ακολουθούν, οφείλεται σε μεγάλο μέρος η αιτία του υλισμού της εποχής μας.

Διότι οι τάξεις των όσων σκέπτονται, ενώ είναι αρκετά έξυπνες ώστε να δουν ότι οι μορφές είναι κενές, δεν σκέπτονται αρκετά σοφά ώστε να συλλάβουν την Αρχή την άνευ Μορφής.

Δεν μπορεί να υπάρξει θρησκεία και υψηλότερη επιστήμη από εκείνη που σχετίζεται με την Αλήθεια των υψηλότερων Μυστηρίων τού Θείου Στοιχείου στην Φύση, που ένας τρόπος για να γίνουν οι αλήθειες αυτές γνωστές είναι μέσω της Αληθειας και εν μέρει μέσω της Τεκτονικής Μυσταγωγίας - [18ος βαθμός, η Αληθής Επιστήμη των Ροδοσταύρων].

Αλλά φυσικά, μπορεί κανείς να θέσει εύλογα ένα ερώτημα.

Γιατί οι « φιλόσοφοι », οι θεολόγοι και οι επιστήμονες δεν γνωρίζουν τίποτε για αυτό ;

Η απάντηση είναι ότι ο **Φύλαξ τού Κατωφλίου** φυλά την πόρτα τού Ναού της Αληθείας και πρέπει κανείς να τον κατακτήσει ή εξουδετερώσει πριν να μπορέσει να εισέλθει εντός ! Ο Φύλακας επίσης είναι ένα πολύτιμο εργαλείο, ιδίως για την ερμηνεία τού 15ου και 16ου βαθμού του ΑΑΣΤ.

Υπάρχει μια περιγραφή του σε ένα Ροδοσταυρικό διήγημα, στο Ζανόνι, όπου ένας αμύητος κατά την προσωρινή απουσία τού Μύστη εισβάλλει στο εργαστήριο του και ωθούμενος από την περιέργεια του να μάθει τα απαγορευμένα μυστήρια τού τελευταίου λαμβάνει ένα ελιξίριο και τρομοκρατείται από την εμφάνιση ενός φοβερού οράματος, το οποίο από τότε έγινε ένας ανεπιθύμητος σύντροφος στη ζωή του. Όταν όμως αυτός ενδίδει στις απαιτήσεις της κατώτερης του ζωής και σε αισθησιακές απολαύσεις τότε ο « δαίμονας » εξαφανίζεται.

Αλλά οποτεδήποτε επιχειρεί να ανυψωθεί και πάλι πάνω από αυτό το επίπεδο τότε ο Δαίμων αυτός βαδίζει μπροστά του και με τα γεμάτα μίσος μάτια του και αναζητά να τον σύρει με τα μακριά του δάκτυλα στην κρύα αγκαλιά του.

Ποιός όμως είναι ή τι κρύβεται σε αυτήν την αλληγορία τού « **Φύλακα τού Κατωφλίου** » ;

Ο Φύλακας εμφανίζεται σε εμάς με πολλές μορφές. Είναι ο Κέρβερος που φυλά την είσοδο στον Άδη. Ο δράκοντας που ο Αρχάγγελος Μιχαήλ (δηλαδή η πνευματική δύναμη της Βούλησης) σκοτώνει. Ο όφις που έβαλε σε πειρασμό την Εύα και τού οποίου το κεφάλι θα συντριβεί από την Ουράνια Ιερουσαλήμ που κατέρχεται, κ.λ.π. - [19ος βαθμός ΑΑΣΤ].

Είναι, συμβολικά, ο « Βασιλιάς του κακού » που δεν θα επιτρέψει μέσα στο βασίλειο του να μεγαλώσει ένα « παιδί », ένα αγόρι, το οποίο μπορεί να τον ξεπεράσει σε Ισχύ.

Είναι ο Ηρώδης μπροστά στην οργή του οποίου το θείο βρέφος Ιησούς (η Ψυχή) πρέπει να καταφύγει σε μια ξένη χώρα (η Αίγυπτος) και δεν επιτρέπεται να γυρίσει στον οίκο του έως ότου ο Βασιλιάς (η φιλοδοξία, υπερηφάνεια, ματαιοδοξία, κ.λ.π) εκθρονίζεται ή πεθαίνει. Πολλές φορές ο Ιησούς φεύγει μακριά από τον Ηρώδη αλλά δεν μπορεί ποτέ να επανέλθει, επειδή ο Ηρώδης ζει και κυβερνά έως ότου “ ο οίκος τής ζωής ” ή ο 3ος ναός, καταστραφεί.

Αν ανατρέξουμε στην Βίβλο θα βρούμε ότι και ο Ιεροβοάμ, της αλληγορίας του 4ου βαθμού, καταφεύγει στην Αίγυπτο προκειμένου να σωθεί από την οργή του βασιλιά Σολομώντα !

Πολλοί εορτάζουν την γέννηση ενός εξωτερικού Χριστού, σαν ένα γεγονός που λέγεται ότι έλαβε χώρα πριν από 20 περίπου αιώνες, ενώ συνεχώς διώχνουν τον ζώντα Χριστό από τις καρδιές τους με την δύναμη του Ηρώδη ! Λίγοι μόνον αναγνωρίζουν τον Αληθινό Χριστό και τού επιτρέπουν να εισέλθει. Οι προηγούμενοι κολακεύουν τους εαυτούς των ότι εκείνα που πιστεύουν είναι ορθά, ενώ οι τελευταίοι απολαμβάνουν την ορθή Πίστη και Γνώση.

Όλες αυτές οι αφηγήσεις είναι αλληγορίες, που αντιπροσωπεύουν μια πραγματική Αλήθεια, τής οποίας η Γνώση είναι μέγιστης σπουδαιότητας γιατί είναι η αρχή του Μεγάλου Έργου. Και εκείνος που δεν ξέρει πώς να αρχίσει το Έργο αυτό δεν πρόκειται να επιτύχει πολλά.

Ο Φύλακας του Κατωφλίου, ο Δράκος του μεσαιωνικού συμβολισμού, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο ο δικός μας χαμηλότερος ημιζώδης, κτηνώδης ή ίσως ακαλλιέργητος εαυτός μας, εκείνος ο συνδυασμός υλικών και ημιυλικών αρχών που διαμορφώνουν το κατώτερο εγώ, το οποίο η μεγάλη πλειοψηφία των ατόμων τυφλά και στοργικά αγκαλιάζει και χαϊδεύει επειδή αυτά όλα αυτά τα άτομα αγαπούν τον εαυτούλη τους.

Το άτομο εφόσον προσκολλάται σε αυτές δεν βλέπει τις αληθινές του ποιότητες που αλλιώς, εάν έχει ηθική συνείδηση, όλα αυτά ίσως θα τον έκαναν να ντρέπεται και να αηδιάζει !

Αλλά όταν προσπαθεί να διαπεράσει τις πύλες του Παραδείσου τής Ψυχής, δηλαδή το δρύφακτο που οδηγεί στον τάφο του Χιράμ ή Πνεύματος και η συνείδηση του αρχίζει να επικεντρώνεται στον Ανώτερο Εαυτό του (Νεσαμάχ), τότε ο Φύλακας του Κατωφλίου γίνεται αντικειμενικός για αυτόν και τότε - ως κατώτερος εαυτός - μπορεί να τρομοκρατηθεί με την ασχήμια και με τη διαστροφή τής προσωπικότητας του που αντικατοπτρίζεται στον Δράκο.

Για να υπερβεί κανείς το δρύφακτο που τον κράτα προσωρινά απομονωμένο από τον τάφο του Χιράμ, ώστε να αναστηθούν σε αυτόν οι λειτουργίες του Πνεύματος που προς το παρόν είναι νεκρές διότι υπολανθάνουν ή υπολειπόμενες, πρέπει να επιλεγεί ως άξιος ώστε να τού δοθεί το **λευκό κλειδί από ελεφαντοστό** για να

ανοίξει. Η προσέγγιση επιτυγχάνεται με την σταδιακή μυητική εξέλιξη, εξ ου και οι περιοδικές επισκέψεις τού τάφου από τον Ιεροβοάμ και τους υπολοίπους έξη επιλεγμένους διδασκάλους τής αλληγορίας τού 4ου βαθμού του ΑΑΣΤ.

Όπως γίνεται κατανοητό ο Φύλακας και το δρύφακτο συμβολίζουν ένα και το αυτό πράγμα.

Αν εξετάσουμε το περιεχόμενο τού ημιζώδους αυτού εαυτού μας, που εδρεύει στο υποσυνείδητο, θα δουμε ότι είναι η έδρα τών ζωικών ενστίκτων και παθών τα οποία είναι εξωτερι-κές εκφράσεις εσωτερικών ψυχικών δραστηριοτήτων που η κάθε μια από αυτές παραγάγει στην Εσωτερική όραση και μια αντίστοιχη μορφή - [άρθρο : ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ, ημιζώδεις μορφές].

Εδώ κατοικούν οι ζωώδεις αισθήσεις και η μαθηματική διάνοια, με όλη την πανουργία, την σοφιστεία και την επιτηδειότητα της, καθώς και οι προσωπικές μας επιθυμίες και η αγάπη τών παραισθήσεων, χαρακτηριστικά γνωρίσματα τού Εωσφορικού στοιχείου μέσα μας.

Σύμφωνα με τα δόγματα τών Ροδοσταύρων η προσωπική διάνοια και η βούληση τού ατόμου είναι μόνον μια αντανάκλαση τού αιώνιου και καθολικού Πνευματικού Ηλίου τής Σοφίας (τής Πνευματικής Συνείδησης), που ενεργεί μέσα στην περιορισμένη σφαίρα τού Εαυτού μας με την ρίψη, ας πούμε, μιας ακτίνας φωτός στον καθρέφτη τού νού τών ανθρώπων.

Σαν το φως τού Ηλίου που τροποποιείται με την αντανάκλαση του επάνω στο φεγγάρι, έτσι και η Γη κατά την διάρκεια τής νύχτας αντί τής θερμής και ζωογόνου ηλιακής ακτινοβολίας δέχεται μόνον το κρύο και απατηλής προέλευσης φως τής Σελήνης.

Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, ο υλικός και επιφανειακά φυλακισμένος άνθρωπος βλέπει κατά την περίοδο τής νύχτας (δηλαδή τής άγνοιας του) μόνον το κρύο λαθραίο φεγγαρόφως τής διαστρεβλωμένης διάνοιας του και το συγχέει με τον Ήλιο τής αιώνιας Αλήθειας.

Περήφανος για την υποτιθέμενη κατοχή από αυτόν τού αληθινού φωτός παραμελεί να επιδιώξει να ερευνήσει βαθύτερα και καθώς αναπαύεται ικανοποιημένος στην επίκτητη και ψεύτικη μάθηση του και πέφτει θήραμα στον Δράκο, τον Φύλακα τού Κατωφλίου.

Δεν μπορεί να υποτάξει τον Φύλακα τού Κατωφλίου και ούτε επιθυμεί να πραγματοποιήσει κάτι τέτοιο, επειδή στην πραγματικότητα αυτός ο ίδιος είναι ο Φύλακας και είναι ερωτευμένος με αυτόν, δηλαδή με τον μικρούλη και κατ' ουσίαν ασήμαντο εαυτό του.

Δεν θέλει να εισέρθει στο ναό και το πιθανότερο είναι ότι δεν ξέρει καν ότι ο ναός υπάρχει.

Για να γίνουμε όμως καλύτερα κατανοητοί, ας καλέσουμε ενόραση το Φως που προέρχεται άμεσα από τον Λόγο, τον Μεγάλο Πνευματικό Ήλιο τής Σοφίας, και το οποίο εμφανίζεται στην Συνείδηση μας μέσω μιας κάποιου είδους διανοητικής λειτουργίας τού εγκεφάλου μας.

Προκαλείται αρχικά μόνο από μια ακτίνα Πνευματικού Φωτός στο σκοτάδι τής άγνοιας.

Άλλωστε τι άλλο θα μπορούσε να υποδηλώνει η κατά τα άλλα παράλογη φράση στο ελληνικό τυπικό τού 28^{ου} βαθμού σύμφωνα με την οποία «η καταλληλότερη ώρα για τις εργασίες μας είναι η νύκτα καθότι ο Ήλιος είναι τότε εν πλήρη Μεσημβρία » ;

Την ημέρα, όταν λάμπει ο ήλιος, δεν απαιτείται φυσικά το τεχνητό φως τού φεγγαριού. Το πρώτο Φως, που είναι το λευκό φως, αντιπροσωπεύει αυτήν την ακτίνα στην αγνότητα της ενώ το τελευταίο, έτσι όπως έχει γίνει χρωματισμένο μέσα από το πρίσμα τού ψυχισμού μας, είναι διαστρεβλωμένο ή αντεστραμμένο μέσα στην ατομική σφαίρα τού εαυτού μας.

Εάν ήταν συνεχώς ημέρα στην ψυχή μας, αν η ατμόσφαιρά της δεν ήταν καλυμμένη με σύννεφα, αν ζούσαμε σε εκείνη την καθαρή αιθέρια κατάσταση στην οποία κάποιος είναι σε θέση να δει το φως τής Σοφίας με πληρότητά και χωρίς καμιά αμφιβολία, δεν θα χρειαζόταν να χρησιμοποιούμε την διάνοια μας με σκοπό την εύρεση και γνώση τής Αλήθειας.

Η « φωνή τής ενόρασης » θα ήταν τόσο σαφής ώστε θα ήταν αδύνατο να παρανοηθεί και θα γνωρίζαμε ότι επιθυμούμε γιατί θα το αντιλαμβανόμασταν άμεσα χωρίς να χρειάζεται να κάνουμε υποθέσεις για αυτό.

Αλλά δυστυχώς ο Πατήρ Αδάμ και κατ' επέκταση ο άνθρωπος, έχει βυθιστεί στην ύλη.

Ένα μέρος εκείνης τής Θείας ακτίνας που διαμορφώνει το άτομο, έχει διαφοροποιηθεί τόσο πολύ ώστε να είναι χοντροειδές υλικό και να έχει χάσει την ικανότητα του να δει το καθαρό Φως τού Πνευματικού Ηλίου, τού Ορθού Λόγου.

Η συνέπεια είναι ότι πρέπει απαραίτητα να προσφεύγουμε στο αδύναμο σεληνόφως τής υλικής λογικής μας, για να μας βοηθήσει να ψηλαφήσουμε προς τα μπρός στο σκοτάδι που μας περιβάλλει. Όμως ένα μέρος μας που δεν έχει γίνει ακόμα ολοκληρωτικά υλικό, ο ανώτερος

Εαυτός μας, βλέπει ακόμα το φως τού Ηλίου, ακούει τον Λόγο και μπορεί να τον διαβιβάσει στον κατώτερο εαυτό μας, εάν φυσικά ο τελευταίος είναι διατεθειμένος να τον ακούσει.

« Ως το Φώς, το οποίον δεν βλέπετε ει μή ατελώς, ούτω και η Αλήθεια είναι το Φως, το οποίον είναι προσιτό εις πάντα άνθρωπο, εφ' όσον θέλει να ανοίξει τούς ψυχικούς και πνευματικούς οφθαλμούς και να παρατηρήσει » - [4ος βαθμός].

Ο Ήλιος θα είναι πάντα για εμάς σε πλήρη μεσημβρία όταν αντιληφτούμε μέσα μας το βαθύ σκοτάδι τής άγνοιας και τών ιδιοτελών παθών από όπου πρέπει να ξεκινήσει η εργασία μας.

Αλλά όσο περισσότερο ο κατώτερος εαυτός μας προσκολλάται στη σφαίρα τών φαινομένων και τού αισθησιασμού, τόσο περισσότερο θα χωρίζεται από τον ανώτερο Εαυτό μας και όλο και περισσότερο το φως τής διαίσθησης και ενόρασης θα γίνεται δυσδιάκριτο και αβέβαιο.

Για αυτό όλο και περισσότερο η επιφανειακή κρίση μας θα γίνεται πιο εξαρτώμενη από την ατομική λογική τής διάνοιας μας που θα είναι υπερήφανη τής απατηλής της δύναμης, που φυσικά δεν έχει καμία σχέση με τον Ορθό Λόγο, έως ότου πέσει ως θήραμα στον Δράκο.

Στον 28ο βαθμό η ιερή λέξη είναι **Stibium** που σημαίνει Αντιμόνιο και για τους αλχημιστές αποτελούσε την πρώτη ύλη καθώς συμβόλιζε την ζωική φύση ή άγριο πνεύμα τού ατόμου.

Το αντιμόνιο, ένα γκρίζο μέταλλο, δημιουργεί σκληρές ενώσεις όταν είναι ενωμένο με τον μόλυβδο (η τραχιά πνευματική φύση ή ακατέργαστος Λίθος) και τον κασσίτερο (η νόηση καί ιδίως η μνήμη).

Το συμβόλιζαν συνήθως με ένα γκρίζο Λύκο και σε αλχημικές εικόνες τον συναντούμε να καταβροχθίζει έναν Βασιλιά που συμβολίζει τον ανώτερο Εαυτό μας.

Είναι μια άλλου είδους απεικόνιση τού τρομερού Δράκου - Φύλακα τού Κατωφλίου, της τραχιάς εκείνης πρώτης ύλης τού υποσυνείδητου μας που πρέπει να υποστεί επεξεργασία.

Ένας άλλος συμβολισμός τού Φύλακα αυτού είναι τα Χερουβίμ στην μύηση του 28^{ου} βαθμού.

Επομένως η σύγχρονη υλιστική επιστήμη δεν μπορεί ποτέ να γίνει Πνευματική Επιστήμη, διότι είναι συνδεδεμένη με την σφαίρα τών φαινομένων και ασχολείται μόνον με αυτά.

Για να εξοικειωθεί ουσιαστικά το άτομο με την δεύτερη, την Πνευματική Επιστήμη, πρέπει πρώτα να αναπτύξει τις εσωτερικές αισθήσεις του (κέντρα) - [4ος βαθμός]. Χωρίς όμως την απόκτηση τής ικανότητας να μπορούν να γίνουν αντιληπτές οι εσωτερικές καταστάσεις τού ανθρώπου, μια τέτοια Επιστήμη, η λεγόμενη Αληθής Επιστήμη τών Ροδοσταύρων, θα ήταν απλά ένα αντικείμενο μόνο για υποθέσεις και θεωρίες. Η ίδια γραμμή συλλογισμού μπορεί να εφαρμοστεί για την Βούληση.

Το άτομο φαντάζεται ότι έχει μια δική του βούληση. Αλλά η ζωή του και η βούληση του, που είναι μόνο μια ακτίνα τής Καθολικής Ζωής και Βούλησης τού Αιωνίου, ενεργώντας μέσα στην σφαίρα τού εαυτού του διαστρέφεται και διαστρεβλώνεται καθώς χρωματίζεται από τις προσωπικές και εγωιστικές επιθυμίες και τα στοιχειακά με τα οποία έχει περιβληθεί. Η ακτίνα τής Βούλησης τού Αιωνίου, ενεργώντας μέσα στην εξολοκλήρου ανιδιοτελή ψυχή τού ατόμου, είναι ο νόμιμος υιός που γεννιέται από τον Αβραάμ (εκ τού Αμπιράμ), ο οποίος λάμπει στην μήτρα τής Σάρας που σημαίνει την καθαρή και ανόθευτη πηγή τής αλήθειας.

Η ίδια όμως ακτίνα που ενεργεί και μέσα στην άλλη του γυναίκα την Αγάρ την οποία όμως μολύνουν εγωιστικές επιθυμίες (Αγάρ σημαίνει ξένη - Γένεση κεφ. 16 : 3), παράγει το υιό τής παλλακίδας, τον Ισμαήλ, ο οποίος πρέπει να σταλεί μακριά στην αγριότητα για να λιμοκτονήσει και να χαθεί ή όπως στα περί τού Κάϊν και τού Άβελ, ο Άβελ να φονευτεί.

Μικρή πράγματι θα ήταν η αξία τής Βίβλου ή οποιουδήποτε άλλου ιερού κειμένου, εάν οι ιστορίες που περιλήφθηκαν εκεί ήταν μόνο οι απολογισμοί γεγονότων στις ζωές ορισμένων προσώπων άγνωστων σε εμάς που έζησαν μερικές εκατοντάδες χρόνια πριν.

Οι Βιβλικές προσωπικότητες είναι αλληγορίες, που αντιπροσωπεύουν ορισμένες απόκρυφες δυνάμεις και η ιστορία τους αντιπροσωπεύει ορισμένες απόκρυφες/εσωτερικές διαδικασίες.

Το Βιβλίο τής Γένεσης, αν κατανοηθεί πλήρως, είναι μια ιστορία τής πνευματικής εξέλιξης. Η ανθρώπινη εγωιστική αγάπη, η θέληση, η σκέψη, η φαντασία, κ.λ.π., είναι όλα μόνο προσωρινά και απατηλά αποκτήματα, τα οποία θα έπαυαν να υπάρχουν αν έπαυε να λάμπει ο αιώνιος Ήλιος τού πνεύματος τον οποίον οι Τέκτονες αλληγορούν με τον Χιράμ Αμπίφ.

Επιπλέον, στο τέλειο σκοτάδι, όλα τα αντικείμενα είναι τού ίδιου χρώματος. Μόνο όταν το φως λάμπει τότε το καθένα από αυτά εμφανίζεται στο κατάλληλο χρώμα του αντανακλώντας το Παγκόσμιο Φως, σύμφωνα με τις ιδιαίτερες ιδιότητες που ανήκουν στην σύσταση του.

Αλλά ποιό θα είναι το όφελος μας εάν κατακτήσουμε τον Δράκο - Φύλακα τού Κατωφλίου ;

Όταν ο Αδάμ, το υλικό άτομο με όλες τα πάθη και τις επιθυμίες του και τα ζωικά ένστικτα, πεθάνει και εξαφανιστεί κατά την διάρκεια τής φυσικής ζωής επάνω στην γη, το πνευματικό άτομο, ο Χιράμ, εμφανίζεται σε όλη του την δόξα. Αυτό το γεγονός δεν πρέπει να αναμένεται να πραγματοποιηθεί μετά από το φυσικό θάνατο, αλλά πρέπει να πραγματοποιηθεί κατά την διάρκεια τής ζωής μας. Το Πνεύμα - Χιράμ χρειάζεται την κατώτερη ζωή, σαν κλίμακα, για να αναρριχηθεί επάνω και να επιτύχει την ανώτερη ζωή - [30ος βαθμός ΑΑΣΤ].

Σε αυτήν την πνευματική αρχή στηρίζεται η πνευματική ζωή, δηλαδή η πνευματική γνώση, η πνευματική δύναμη και η πνευματική Συνείδηση.

Η θέληση και η φαντασία της είναι ένα με την Βούληση και την Φαντασία τής Παγκόσμιας Δύναμης, η οποία Δημιούργησε όλες τις μορφές τού κόσμου από την ίδια την ουσία της.

Η λέξη δημιουργία, που σημαίνει κάτι που έρχεται σε ύπαρξη από το τίποτα, μπορεί να αναφέρεται μόνον στην μορφή, η οποία αυτή καθ' εαυτή δεν είναι τίποτα παρά ένα σχήμα από κάτι που προϋπήρξε τής μορφής (η ιδέα) η οποία αποτελεί μια ψευδαίσθηση.

Καθώς θα είναι, φύσει, ένα με την Θεία δύναμη και θα έχει επιτύχει το Γνώθι Σ' Αυτόν, θα γνωρίζει όλα τα μυστήρια τής Φύσεως από άμεση αντίληψη και χωρίς την αργή διανοητική διαδικασία τής Νόησης και τής Σκέψης.

Και καθώς θα είναι ένα με τον Μ.Α.Τ.Σ. θα μπορεί να δημιουργήσει τις μορφές ή και να τις καταστρέψει με την δύναμη τής Πνευματικής του Βούλησης, όπως για παράδειγμα στην θεραπεία ασθενειών με διάλυση κακοήθων όγκων κ.λ.π.

Έχουμε πει ότι το άτομο είναι ένας μικρόκοσμος, στον οποίο περιλαμβάνονται εν δυνάμει ή εν σπέρματι όλες οι δυνάμεις, οι ουσίες και οι αρχές που περιλαμβάνονται στο μακρόκοσμο.

Ένα άτομο δεν μπορεί να γνωρίζει πραγματικά τίποτα άλλο εκτός από ότι υπάρχει μέσα του. Ο Ουρανός και η κόλαση, ο Θεός, οι άγγελοι, τα στοιχειακά και οι διάβολοι είναι μέσα του και οτιδήποτε περιλαμβάνεται στην σύσταση του μπορεί να βελτιωθεί και να αναπτυχθεί.

Η επιστήμη τής Αλχημείας διδάσκει στο πνευματικά φωτισμένο άτομο πώς να μεταχειριστεί αυτές τις αόρατες αρχές και δυνάμεις οι οποίες εντούτοις, αν και είναι αόρατες, είναι ουσιαστικές διότι η Ύλη και το Πνεύμα είναι ένα και το αυτό.

Διότι και τα δύο είναι εκδηλώσεις μιας και μοναδικής αρχικής Δύναμης.

Την εκδήλωση αυτής τής Δύναμης στα εξωτερικά και ορατά αποτελέσματα της αποκαλούμε Ύλη και την αόρατη δραστηριότητα της, σαν αίτιο, αποκαλούμε Πνεύμα.

Ένα άτομο που γνωρίζει πλήρως τον εαυτό του, ξέρει όλη την Φύση και ένα άτομο που μπορεί να κυβερνήσει τον εαυτό του με Θεία Σοφία δεν υπόκειται σε καμία άλλη δύναμη.

Είναι θεός μέσα στην σφαίρα επιρροής του και καθώς είναι ένα με την δύναμη που κυβερνά τον κόσμο, η δύναμη του μπορεί να επεκταθεί μέχρι τού σημείου αυτού.

Επομένως θα δούμε ότι η αληθινή επιστήμη τής Αλχημείας δεν απαιτεί για την πρακτική της μια σειρά δαπανηρών χημικών ουσιών, αποστακτήρων, λίθων, φιαλών και δοχείων, αλλά τα υλικά με τα οποία ασχολείται μπορούν να υπάρξουν παντού και άνευ κόστους και είναι προσιτά στον καθένα, ακόμη και στον φτωχότερο.

Η Δύναμη που χρησιμοποιείται στην πρακτική αλχημεία είναι η δύναμη τού Πνεύματος και μόνο εκείνοι που κατέχουν αυτή την δύναμη μπορούν να ασκήσουν αυτήν την Τέχνη.

Για εκείνους που δεν την κατέχουν, η μελέτη της θα είναι απλά και μόνον ένα θέμα υποθέσεων, όπως συμβαίνει και για πλείστα τόσα άλλα.

Είναι γνωστόν ότι υπάρχουν διάφορα είδη δυνάμεων προσιτά σε πρακτικές εφαρμογές :

1ον Η μηχανική δύναμη, που ενεργεί μόνο στην επιφάνεια τών πραγμάτων είναι η πιο αργή από όλες. Ο καθένας που δεν είναι παράλυτος κατέχει αυτήν την δύναμη, διότι αλλιώς δεν θα μπορούσε να το ξέρει, ούτε θα μπορούσε να περιγραφεί ικανοποιητικά σε αυτόν.

2ον Η χημική δράση είναι πολύ ισχυρότερη, επειδή διαπερνά το εσωτερικό τών αντικειμένων και παράγει μοριακή αποσύνθεση. Οι οργανισμοί, που αντιστέκονται στην μηχανική δύναμη, μπορούν να διαλυθούν αν υποβληθούν σε αυτήν.

Εκείνοι που δεν είναι εξοικειωμένοι με την χημεία ξέρουν πολύ λίγα όσον αφορά τα θέματα της για αυτό και οι απόψεις τους σχετικά με την τελευταία στερούνται πρακτικής σημασίας.

3ον Η μοριακή δύναμη, η οποία δρα βραδέως κατά την μεταστοιχείωση και πολύ ταχύτερα όταν επέμβει το χέρι τού ανθρώπου.

Ελάχιστοι μπορούν να την χρησιμοποιήσουν και ελέγξουν συνειδητά και είναι ένα από τα θέματα με τα οποία ασχολείται η Πνευματική Αλχημεία.

Η Πνευματική δραστηριότητα είναι η ισχυρότερη όλων, επειδή διαπερνά το ίδιο το κέντρο και σαν ουσία τών πραγμάτων αλλάζει την φύση τους και τα εμποτίζει με την ζωή.

Όπως και οι προηγούμενες είναι μια δύναμη που είναι γνωστή πολύ καλά σε εκείνους που την κατέχουν, αλλά άγνωστη σε εκείνους που δεν την κατέχουν, όσο μορφωμένοι και αν είναι οι τελευταίοι σε άλλους τομείς τής επιστήμης.

Εντούτοις την στιγμή αυτήν, στην υλιστική εποχή μας, αυτοί που την κατέχουν είναι πολύ λίγοι επειδή είναι οι Πνευματικά φωτισμένοι, εκείνοι που άνοιξαν τούς ψυχικούς και πνευματικούς οφθαλμούς τους, δηλαδή οι Μύστες ή άτομα κάθε κατηγορίας που έχουν περάσει μέσω τής διαδικασίας τής Πνευματικής Αναγέννησης.

Είναι οι άνθρωποι στους οποίους η Πνευματική ψυχή έχει αυξηθεί και αναπτυχθεί, διαπερνώντας ολόκληρο το φυσικό σώμα με την δύναμή της, ώστε να επιτρέπει σε αυτούς να θεραπεύουν τις ασθένειες με το άγγιγμα τών χεριών τους και να διαβιβάζουν την ζωή σε αυτούς.

Τους επιτρέπει επίσης να βυθίζονται στην Συνείδησή τους στον νού τών άλλων ατόμων και να διαβάζουν τις σκέψεις τους, ώστε να αντιληφθούν με την διόραση πράγματα που είναι κρυμμένα στην εξωτερική θέαση και να εκτελούν πλείστα φαινόμενα που οι ανίδεοι αποκαλούν θαύματα επειδή είναι θαυμαστά για αυτούς και πέραν από την δύναμη τής κατανόησής τους.

Ξέρετε τι σημαίνει η έκφραση Πνευματική αναγέννηση ;

Εάν δεν το ξέρετε και ρωτήστε κάποιον σύγχρονο επιστήμονα, θα απαντήσει πιθανώς όπως και ο Νικόδημος απάντησε στον Ιησού για τον γέροντα (Ιωάν. κεφ. 3 : 4) :

« λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόδημος· πῶς δύναται ἄνθρωπος γεννηθῆναι γέροντων ὧν ; μὴ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δευτέρου εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆναι ; »

Μπορείτε να ρωτήσετε και έναν ιερέα ο οποίος, εάν δεν έχει περάσει μέσω εκείνης τής διαδικασίας και δεν έχει γίνει ειδικός, το πιθανότερο είναι ότι θα έχει μόνο μια πολύ ασαφή ιδέα.

Εάν ανήκει σε κάποιο χριστιανικό Δόγμα, πιθανόν θα πει ότι η πνευματική αναγέννηση συντελείται όταν τελούνται οι τελετές τού βαπτίσματος και τού Χρίσματος.

Ότι με αυτόν τον τρόπο μια πνευματική δύναμη κατεβαίνει δια μέσου τών χεριών του πάνω στον υποψήφιο ο οποίος κατά συνέπεια αναγεννιέται.

Θα μας πει ότι η δύναμη για να παρέχει αυτό το πνεύμα, τού δόθηκε με την χειροτονία του. Αλλά ο ίδιος δεν γνωρίζει αυτήν την δύναμη, ούτε έχουμε δει ποτέ μας καμία περίπτωση στην οποία ένα πρόσωπο, μετά από την υποβολή του σε τέτοιες τελετές, να έχει γίνει μύστης και να προσφέρει την δύναμη αυτή για θεραπείες ή για πραγματοποίηση θαυμάτων.

Ούτε είναι λογικό να υποτεθεί ότι το παγκόσμιο Πνεύμα, γνωστό σαν Άγιο Πνεύμα, θα μπορούσε να μονοπωληθεί από οποιαδήποτε κατηγορία ανθρώπων ή από τις ποικιλόμορφες ανά τον κόσμο θρησκείες και να γίνει ένα είδος εμπορίου ή ότι η ανθρώπινη πνευματική εξέλιξη θα μπορούσε να εξαρτηθεί από την βούληση και την ευαρέσκεια ενός άλλου ανθρώπου.

Διότι όλα στην Φύση πραγματοποιούνται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους.

Τα δέντρα και τα ζώα αυξάνονται όταν δίνονται οι απαραίτητες προϋποθέσεις.

Η Διανοητική ανάπτυξη απαιτεί τα ανάλογης φύσης διανοητικά τρόφιμα.

Η πνευματική ανάπτυξη απαιτεί την « αύξηση » και στέρηση του Πνεύματος.

Κανένας δεν μπορεί να προσφέρει σε έναν άλλον κάτι που ο ίδιος δεν κατέχει.

Ένα αληθινά θείο πρόσωπο πρέπει να κατέχει θείες δυνάμεις και δεν μπορεί να κατέχει και να χρησιμοποιεί τέτοιες δυνάμεις χωρίς να έχει επίγνωση αυτών.

Ένας φωτισμένος Ιερωμένος και πράγματι υπάρχον τέτοιου είδους λειτουργοί σε κάθε θρησκεία και κάθε δόγμα, είναι πραγματικά θείος και είναι ένας αληθινός Πνευματικός οδηγός.

Αλλά το να είσαι αληθινός Πνευματικός οδηγός απαιτεί περισσότερο από την συζήτηση μόνο για τα πνευματικά πράγματα, τα οποία κάποιος έχει μάθει μόνο διότι τού τα μετέδωσαν και δεν ξέρει σχεδόν τίποτα πρακτικά.

Ο γνωστός Παράκελσος αναφέρει σχετικά τα εξής :

« Η ένδυση με ένα μαύρο παλτό (αυτό που λέει ο λαός, ότι το ράσο δεν κάνει τον παπά) ή η κατοχή ενός κομματιού χαρτί που υπογράφεται από κάποια ανθρώπινη αρχή δεν καθιστά ένα άτομο θείο το οποίο θα ενεργεί σοφά, επειδή η Σοφία προέρχεται από τον Θεό.

Η γνώση που οι ιερείς μας κατέχουν δεν προέρχεται από τον Πατέρα, αλλά την μαθαίνουν μεταξύ τους. Αυτός που επιθυμεί να μάθει την αλήθεια πρέπει να είναι σε θέση να την δει και να μην ικανοποιείται με τις περιγραφές της που έχει δεχθεί από άλλους. Η υψηλότερη δύναμη της διάνοιας, αν δεν φωτίζεται από την Σοφία, είναι μια μόνον αρίστης ποιότητας ζωική διάνοια που θα χαθεί κατά την διάρκεια του χρόνου. Αλλά η διάνοια που ζωντανεύει από την Αγάπη του Υπέρτατου Όντος, είναι ο διάνοια των Αγγέλων και θα ζήσει στην αιωνιότητα ».

Λέει επίσης ο μεγάλος Χριστιανός μυστικιστής Ιάκωβος Μπαίμε :

« Προσποίηση και υποκρισία, φώναζε, τραγούδα, κήρυσσε και δίδασκε όσο σε ευχαριστεί. Αλλά εάν το πνεύμα μέσα σου δεν είναι ζωντανό, όλος ο θόρυβος που κάνεις θα καταλήξει σε ένα τίποτα. Ένας Χριστός δεν ανήκει σε καμία σέκτα και δεν χρειάζεται καμία τεχνητή εκκλησία. Φέρνει την εκκλησία του μέσα στην ψυχή του. Δεν μαλώνει ή φιλονικεί με άλλους για οποιαδήποτε διαφορά γνώμης, δεν επιθυμεί τίποτε άλλο παρά μόνον τον Θεό του ».

Υπάρχουν εντούτοις ακόμη, στην υλιστική εποχή που ζούμε, άτομα που έχουν περάσει ή περνούν μέσω αυτής της πνευματικής αναγέννησης για την οποία η Βίβλος λέει ότι κανείς δεν μπορεί να εισέρθει στην Βασιλεία του Θεού εκτός και αν αναγεννηθεί εκ Πνεύματος.

Λέγεται ότι η Πνευματική αναγέννηση ή η Μύηση ακολουθεί τρία στάδια.

1ον Το σπέρμα, για την ανάπτυξη του εσωτερικού πνευματικού ατόμου, δημιουργείται με τον πρώτο σπινθήρα μιας εσωτερικής σκέψης, η οποία διαπερνά το κέντρο της ψυχής και ξυπνά την Πνευματική Συνείδηση του ατόμου.

Εάν ο νεογέννητος Λόγος ή αντίστοιχα ο Χιράμ, μέσα μας, τροφοδοτείται συνεχώς με την κατάλληλη ψυχική τροφή και οδηγείται μακριά από τον Ηρώδη ή τους αχρείους εταίρους θα αυξηθεί - [17ος βαθμός- το άρρεν τέκνο του 12ου κεφαλαίου της Αποκάλυψης].

Μια νέα εσωτερική ζωή (άγνωστη πιά πριν) θα τεθεί σε δράση και θα διαπεράσει όλα τα μέρη του φυσικού σώματος. Ορισμένες μυστηριακές διαδικασίες, που δεν μπορούν να μεταβιβαστούν στον αμήτο, πραγματοποιούνται και σε αυτό συνίστανται το αληθινό βάπτισμα με το ύδωρ της Αλήθειας ή της επίτευξης της Πνευματικής Συνείδησης, που δεν έχει καμία σχέση με οποιαδήποτε εξωτερική τελετή ή χορήγηση του νερού με το ράντισμα, το βύθισμα ή άλλως πως. Συνίσταται στο ότι, το μη φυσικό άτομο γίνεται πλέον φυσικό με το να φέρει την Βούληση και την Φαντασία του (σαν Σκέψη) σε αρμονία με αυτήν του Παγκοσμίου Πνεύματος και να γίνει ικανό να αναγνωρίσει την Αλήθεια με άμεση εσωτερική αντίληψη.

2ον Γίνεται η στερέωση του Πνεύματος όταν η εσωτερική ζωή γίνεται σταθερή μέσω της Δύναμης του Λόγου, μια διαδικασία κατά την διάρκεια της οποίας ορισμένες φυσιολογικές αλλαγές πραγματοποιούνται μέσα στον οργανισμό του σώματος.

3ον Είναι το Βάπτισμα του Πυρός μέσω του οποίου ο υποψήφιος για την αθανασία γίνεται ικανός να ασκήσει την Πνευματική Δύναμη κατά Βούληση. Κατόπιν θα είναι σε θέση να ελέγξει τις οργανικές λειτουργίες του σώματός του (ακούσιες λειτουργίες), επειδή θα είναι ο Κύριος επάνω στις λειτουργίες της ψυχής του, ενώ ο φυσικός οργανισμός είναι απλά και μόνον μια εξωτερική έκφραση των πρώτων – [2^{ος} βαθμός : « οι 5 αισθήσεις είναι όργανα του σώματος και δυνάμεις της ψυχής. Η ψυχή όμως δεν έχει ορισμένο αριθμό αισθήσεων ... »].

Θα είναι τότε σε θέση να ενεργήσει από το εσωτερικό του προς στο εξωτερικό, από το κέντρο προς στην περιφέρεια. Ενώ, οι ανεκπαιδευτοι σπαταλούν την δύναμη τους σε άχρηστες προσπάθειες για να αντιστρέψουν αυτήν την διαδικασία.

Για να ασκήσει όμως κάποιος την Αλχημεία και να εξασκήσει την δύναμη του Πνεύματος, πρέπει πρώτα να αναπτυχθεί Πνευματικά - [32ος βαθμός : Συνείδηση, Ελευθερία, Βασιλικό Μυστικό].

Το πρώτο βήμα σε αυτή την ανάπτυξη είναι η κατάκτηση του « **Φύλακα του Κατωφλίου** ».

Το κλειδί για αυτήν την θέση είναι να αντικαταστήσουμε την αγάπη για το Εαυτό μας με εκείνην του Αιώνιου Θεού, κάτι που βρίσκει την έκφρασή του στην καθολική αδελφσύνη της ανθρωπότητας, η θεμελιώδης αρχή επάνω στην οποία στηρίζεται ή εν πάσει περιπτώσει πρέπει να στηρίζεται η κοινωνία των Τεκτόνων.

Ιόλαος